

ชีวิต...ที่ผิดพลาด

ตอนที่ 2

โดย ยีเรห์

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ฉันก็ยังไม่เห็นญาติพี่น้องของฉันเลยสักคนเดียว ฉันก็ได้แต่คิดไปต่างๆ นานา ว่าสามีของฉันจะไปบอกพวกเค้ารึยัง แล้วถ้าเค้ารู้ เค้าจะรู้สึกยังไง เค้าจะมาเยี่ยมฉันมั้ย และที่สำคัญเค้าจะให้ภัยในความผิดของฉันได้รึเปล่า ในตอนนั้น ฉันรู้สึก อ่างว้าง โดดเดี่ยว เหมือนเป็นคนไร้ค่า และฉันก็คิดต่อไปอีกว่าป่านนี้สามีของฉันคงจะไปรับลูกที่โรงเรียนแล้ว ลูกจะเป็นยังไงบ้าง เค้าคงจะมีคำถามมากมายที่จะถามป้าของเค้า ว่าทำไมแม่ถึงไม่มารับ

ศาลตัดสินชั้นตัดสินคดีของฉันเสร็จสิ้นตั้งแต่อ่อนเที่ยง แต่ในตอนนี้ 5 โมงเย็นแล้ว ฉันใช้เวลาอยู่ในห้องขัง มากกว่า 5 ชั่วโมง สามีของฉันซื้อข้าว ซื้อน้ำไว้ให้ ตั้งแต่อ่อนเที่ยง แต่ฉันไม่รู้สักหิวเลย ใกล้เวลาที่ฉันจะต้องเดินทางไปเผชิญชีวิตกับโลกสี่เหลี่ยมใบนั้นแล้ว แต่ตัวฉันเองก็ยังไม่รู้เลยว่า จะถูกส่งไปที่ไหน ฉันเห็นผู้คุมซึ่งเป็นผู้หญิงเดินมา ฉันคิดว่า เธอคนนี่ต้องมารับพวกเราแน่ ที่ฉันใช้คำว่าพวกเรา ก็เพราะว่า ไม่ได้มีฉันคนเดียวที่อยู่ในห้องขัง ยังมีเด็กวัยรุ่นผู้หญิงอีกสองสามคนที่โดนจับในข้อหาเมียเสพติดไว้ในครอบครอง ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกอึดใจขึ้นมาบ้าง ที่ไม่ได้ไปเผชิญโลกสี่เหลี่ยมใบนั้น เพียงคนเดียว แต่ฉันก็ไม่ได้รู้สึกยินดีที่เด็กๆพวกนั้นจะต้องไปอยู่ในที่ที่ไม่ควรอยู่ ด้วยวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียนของเค้า ไม่น่าที่จะต้องหมดอนาคตเพราะยาเสพติดเลย

ผู้คุมเดินเข้ามาในห้องขัง พร้อมกับชี้แจงว่า พวกเราจะต้องไปฝากขังที่ ทัณฑสถานหญิงธนบุรี เพราะคดีของพวกเราเกิดขึ้นในย่านฝั่งธน เธอสั่งให้พวกเรายื่นเข้าแถวเพื่อเช็คชื่อ ในมือของเธอมือใบรายชื่อพร้อมกับกุญแจมือ เมื่อเช็คชื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอคว้ามือของฉันข้างหนึ่ง และมีมือของเด็กวัยรุ่นอีกข้างหนึ่ง แล้วคล้องกุญแจมือไว้ด้วยกัน เคยเห็นแต่ในทีวี นึกถามตัวเองว่า ถ้าตัวเองโดนใส่กุญแจมือ จะรู้สึกยังไง แต่ตอนนี้ฉันตอบได้ทันทีว่ามันทั้ง เจ็บและอาย ในตอนนั้น น้ำตาเป็นเพื่อนของฉัน เพราะมันอยู่กับฉันตลอดเวลา

ผู้คุมถามฉันว่า “เธอโดนคดีอะไรมา ตัดสินโทษเท่าไร”

ฉันตอบไปว่า “คดียักยอกคะ โทษ 30 เดือน”

ผู้คุมถามฉันอีกว่า “เธอมีครอบครัวรึเปล่า มีลูกรึยัง”

ฉันตอบไปว่า “มีลูกสาว หนึ่งคนคะ”

และผู้คุมบอกกับฉันว่า “ไม่เป็นไรนะ คดียักยอกเป็นคดีทั่วไป ติดจริงๆไม่ถึง 30 เดือนหรอก ทำพักโทษ หือทำวันลดโทษได้ ช่างในไม่ได้น่ากลัวอย่างในหนัง ไม่ต้องกลัวนะ ในเมื่อเราทำผิด เราต้องทำใจยอมรับในผลของการกระทำของเรา ถือซะว่าความผิดครั้งนี้เป็นบทเรียนให้เธอได้จดจำเอาไว้ เพื่อเตือนใจตัวเอง และจะไม่ทำผิดซ้ำอีก อีกไม่นานเธอก็จะได้กลับบ้านไปหาลูกของเธอ ฉันเข้าใจความรู้สึกของคนที่เป็นแม่ดี ว่าการพลัดพราก กับคนที่เรารักที่สุดนั้นมันทุกข์ทรมานแค่ไหน เธอต้องอดทน และเข้มแข็งนะ”

ฉันขอบคุณเค้าพร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างไม่ขาดสาย เค้าเป็นคนจิตใจดีเหมือนกับหน้าตาของเขา คำพูดของเค้าทำให้ฉันรู้สึกว้าเหว่เค้าก็เป็นคนหนึ่งที่เขาใส่ใจในความรู้สึกของคนที่ทำผิดและเค้าก็พร้อมที่จะให้ออกาสคนที่ทำผิดได้กลับตัวกลับใจ

ฉันเดินจากห้องขังใต้ถุนศาล ไปขึ้นรถของทัณฑสถานหญิงธนบุรีที่จัดเตรียมมารับผู้ต้องขังโดยมีผู้คุม เดินคุมอยู่ด้านหลัง ลักษณะของรถเหมือนกล่องสี่เหลี่ยม มีลูกกรงล้อมรอบ ฉันเดินขึ้นรถโดยไม่มีญาติพี่น้องหรือครอบครัวแม้ซักคนเดียว ที่จะยื่นมือมาช่วยฉันจากไป รถค่อยๆเคลื่อนตัวออกทำให้ฉันนึกถึงว่า เมื่อก่อนฉันเคยเห็นคนที่นั่งในรถคันนี้ ฉันก็อยากรู้อีกนั่นแหละว่าเค้าจะรู้สึกยังไง แต่ตอนนี้ฉันรู้ว่ามันเจ็บปวด อึดอัด และทุกข์ทรมาน ไม่จำเป็นที่ฉันจะต้องไปอยากรู้ความรู้สึกของคนอื่นอีกแล้ว ในขณะที่ฉันอยู่บนรถคันนั้น ฉันพยายามมองออกไปข้างนอกรถ เพื่อที่จะได้เห็นบรรยากาศสิ่งที่อยู่รอบๆตัวเรา เพราะวันหนึ่งเมื่อฉันก้าวเข้าไปในโลกสี่เหลี่ยมใบนั้น ฉันจะไม่ได้เห็นมันอีกแล้ว

บอกตามตรงว่ากลัวมาก กลัวที่จะต้องไปพบเจอกับอะไรก็ไม่รู้ที่นั่นแต่พอฉันนึกถึงคำพูดของผู้คุมที่เค้าพูดว่า “ช่างในไม่ได้น่ากลัวเหมือนในหนัง” ก็ทำให้ฉันหายกลัวได้บ้างเล็กน้อย และในที่สุดฉันก็มาถึงที่หมาย ตอนนั้นฉันเดาเอาว่าน่าจะประมาณ เกือบทุ่มแล้วเพราะท้องฟ้าเริ่มจะมีดลง เหมือนชีวิตของฉัน ที่แทบจะไม่เหลือความสว่างในชีวิตอยู่เลย ฉันหยุดคิดทุกอย่าง ผู้คุมสั่งให้พวกฉันลงจากรถ อย่างเป็นระเบียบ เสียงของประตูกำลังเปิดออกฉันมีอาการเหมือนคนหายใจไม่ออกมันทรมานเหลือเกิน และในใจของฉันก็พูดว่า “ ฉันต้องเข้าไปอยู่ในโลกนี้แล้วจริงๆ” ฉันก้าวเท้าเข้าไปในโลกสี่เหลี่ยมใบนั้น และประตูก็ปิดลง นั่นหมายความว่า ฉันจะไม่ได้เห็นโลกข้างนอกอีกต่อไป น้ำตาเป็นเพื่อนแท้ของฉันจริงๆ.....
